

[Ole Espersen]

politistyrke, hvis gennemsnitsalder i øvrigt er faldende, er, at en manglende uddannelse også inden for meget andet end ren polititeknik og jura kan være afgørende for, hvordan mødet mellem en borger og politiet finder sted. Jeg håber derfor, at dette vil være et væsentligt led i ministerens fortsatte bestræbelser for at forbedre forholdet mellem politi og borger.

En anden ting end forkert uddannelse eller forkert prioriteret uddannelse, der kan være med til at skabe disse mulige konfrontationer mellem politi og borger og være med til at nedsætte respekten for politiet, er de masseanholdelser, som vi har nævnt i vores brev. Jeg tror ikke, vi har oplevet noget lignende, før det startede i Lyngby for et par år siden, tror jeg det var, hvor man anholdt vist over 100 mennesker i et tog, man ekstraordinært havde stoppet, uanset at man vidste, at mange, mange af disse anholdte under ingen omstændigheder kunne have noget som helst at gøre med det butikstyveri, der var tale om.

Herningsagen vil jeg også nævne som et eksempel på, hvad jeg vil kalde en ulovlig anholdelse, hvor politiet på et grundlag, vi aldrig rigtig har kunnet få oplyst i retsudvalget, beslutter at standse, anholde og beholde 16-17 mennesker i arresten i mange, mange timer. Der var intet som helst grundlag for den anholdelse. Den vakte berettiget opsigt og var med til at mindske den respekt, der bør være om politiet. Det samme gælder efter vores opfattelse de meget omfattende anholdelser på Nørrebro i forbindelse med en fødselsdagsfest og anholdelserne omkring Frihedsmuseet i maj i år.

Det er en ny form for politiaktion, og jeg har i og for sig på fornemmelsen, at justitsministeren er lige så betænkelig ved den, som vi er. Jeg håber, det vil lykkes at få politiet – og det vil jo sige politiledelsen – til at forstå, at det ligger dansk mentalitet fjernt at gøre den slags begivenheder til et normalt billede i den danske hverdag, sådan som det var ved at blive. Jeg synes, der har skullet mange, mange forsøg på forklaringer til for at fortælle, hvorfor det skulle være nødvendigt at foretage disse massearrestationer.

Til gengæld – når man ser bort fra dette, som måske kan kaldes en skønhedsplet, men så en stor en – fortjener politiet politikernes støtte fuldt ud, når det i øvrigt udfører det arbejde, der er pålagt det, og det fortjener

støtte, synes jeg, fra alle politikere, fra alle kredse. Der er nogle kredse, der har en tendens til generelt at mistænkeliggøre politiets arbejde, og det er der ikke noget som helst grundlag for.

Lad mig vende mig til et par af de problemer vedrørende kriminalitetsbekæmpelsen, som ministeren nævner. Ministeren understreger, at det enkelte individs retsstilling må tillægges betydelig vægt, selv om kriminalitetsbekæmpelsen skal være effektiv. Og vi er ganske enige. På den baggrund er vi lidt foruroliget over den betænkning, som er kommet fra strafferetsplejeudvalget – eller rettere: vi vil være foruroligede, hvis ministeren gør dette udvalgs flertals forslag til sit lovfor-slag.

Der er for mig ingen tvivl om, at de regler, vi har om telefonaflytning og rumaflytning, skal ændres væsentligt, således at den beskyttelse af det enkelte individ, der efter vores mening er for ringe, kan blive stærkere.

Rumaflytning er særdeles betænkelig og betydelig vanskeligere at sætte i værk i andre lande end Danmark.

Telefonaflytning bør i alle tilfælde kunne ske, hvis der samtidig er beskikket en advokat, som kan varetage den aflyttedes interesser, naturligvis uden at han eller hun ved det. Når jeg siger »i alle tilfælde«, tænker jeg også på de tilfælde, hvor politiets efterretningstjeneste foretager aflytning.

Jeg må erkende, at det har været noget af en overraskelse, at politiets efterretningstjeneste i 2½ år – det var i en periode forud for den nuværende ministers embedsperiode – aflyttede Tvindskolen. Jeg er ikke i tvivl om, at aflytningen har været lovlig, den har også været besluttet af en domstol, men det ændrer ikke ved det, som jeg mener må være afgørende for en effektiv domstolsbehandling: at en domstol nu behandler sagerne bedst, når der ikke blot er en anklager til stede for at forelægge en sag, men også en forsvarer. Og jeg forstår slet ikke udvalgets betæneligheder med hensyn til at kunne finde frem til advokater, som man kan betro indsigt i den slags sager. Jeg er sikker på, at de findes. Det er ikke blandt advokaterne, at landsskadelige elementer typisk rekrutteres. Det er, som vi har erfaringer for, helt andre steder.

Vi får jo senere en debat om den betænkning, men lad dette være sagt allerede nu.